

Voor al duur van de klachten en al gevolgde behandelingen

11. Uit de einduitspraak blijkt dat de CRvB daarbij vooral belang hecht aan de *duur van de klachten* en de voor de datum in geding *al gevolgde behandelingen*. Dat lijkt mij een praktische insteek. Immers, hoe langer de klachten al bestaan en hoe meer behandelingen er al zijn geweest, des te hardnekkiger de klachten kennelijk zijn. En hoe hardnekkiger de klachten, des te minder reëel het is om van een volgende behandeling opeens wonderen te verwachten.

Eerlijkheid

13. Is het eigenlijk niet een kwestie van eerlijkheid? Gewoon zeggen dat je weliswaar hoopt dat een behandeling nog iets kan opleveren, maar dat het verstandig is daarvan niet te hooggespannen verwachtingen te hebben? Verwachtingsmanagement is iets dat dokters ook (behoren te) doen. En verzekeringsartsen zijn ook dokters, en mogen zich soms wat meer bewust zijn van wat een in het kader van de duurzaamheidsbeoordeling uitgesproken verwachting met de betrokkene kan doen: als je niet kunt inschatten wat het kan opleveren, zeg dan niet dat het zoveel kan opleveren dat daardoor zelfs arbeidsvermogen kan ontstaan.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

202

In oude FML geen beperking vanwege migraine zodat van toegenomen beperkingen in de zin van art. 57 WIA geen sprake is

Centrale Raad van Beroep
7 mei 2025, nr. 23/1985 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2025:725
(Hilhorst-Hagen)
Noot E. van den Bogaard

Amber. Weigering WIA-uitkering.

[Wet WIA art. 57]

Na een melding met toegenomen klachten heeft het UWV terecht een WIA-uitkering geweigerd. De Raad volgt zijn deskundige en acht geen sprake van een toename van psychische beperkingen. Appellante heeft aangevoerd dat het UWV ten onrechte de toegenomen beperkingen als gevolg van de migraine niet heeft meegenomen in de beoordeling.

De vraag of de beperkingen van appellante op 2 maart 2020 zijn toegenomen moet plaatsvinden aan de hand van een vergelijking tussen de beperkingen zoals die zijn neergelegd in de FML van 15 november 2016 en de beperkingen die zijn vastgesteld naar aanleiding van de melding toegenomen arbeidsongeschiktheid van appellante met ingang van 2 maart 2020.

Niet in geschil is dat in de FML van 15 november 2016 geen beperkingen in verband met migraine zijn opgenomen. Reeds daarom kan per 2 maart 2020 geen sprake zijn van toegenomen beperkingen in de zin van het in dit geval van toepassing zijnde art. 57 lid 1 onder b onderdeel 1° Wet WIA.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 19 mei 2023, 22/5586 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appellante] te [woonplaats] (appellante)
de raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV)

Samenvatting

Het gaat in deze zaak over de vraag of het Uwv terecht appellante per 2 maart 2020 geen WIA-uitkering heeft toegekend, omdat bij appellante met ingang van die datum geen sprake is van toegenomen beperkingen uit dezelfde ziekteoorzaak binnen vijf jaar na 13 februari 2017 in de zin van artikel 57, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet WIA. Volgens appellante is sprake van toegenomen beperkingen wat betreft de migraine en psychische klachten, die voortkomen uit dezelfde ziekteoorzaak. De Raad volgt dit standpunt niet en komt tot het oordeel dat het Uwv terecht geen WIA-uitkering heeft toegekend.

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. J.C. Walker (advocaat) hoger beroep ingesteld en nadere stukken ingediend. Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend, vragen van de Raad beantwoord en nadere stukken ingediend.

De Raad heeft de zaak behandeld op een zitting van 6 maart 2024. Appellante heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. Walker. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door A.M.M. Schalkwijk.

De Raad heeft het onderzoek na de zitting heropend en psychiater A.B. van Nijen als onafhankelijk deskundige benoemd. De deskundige heeft op 16 december 2024 een rapport uitgebracht. Partijen hebben hun zienswijze op het rapport gegeven.

De Raad heeft de zaak vervolgens behandeld op een nadere zitting van 14 april 2025. Appellante heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. Walker. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. E.S. Träger.

Overwegingen

Inleiding

1. Bij de beoordeling van het hoger beroep zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

1.1. Appellante heeft voor het laatst gewerkt als administratief medewerkster voor gemiddeld 15,94 uur per week. Op 16 september 2013 heeft appellante zich, terwijl zij een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) ontving, ziek gemeld met rechterarmklachten. Bij besluit van 17 juli 2015 heeft het Uwv geweigerd appellante na afloop van de voorgeschreven wachttijd met ingang van 14 september 2015 een WGA-uitke-

ring op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toe te kennen, omdat de mate van haar arbeidsongeschiktheid minder dan 35% is. Appellante heeft bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Bij besluit op bezwaar van 20 november 2015 heeft het Uwv dit bezwaar ongegrond verklaard.

1.2. Op 9 maart 2016 heeft appellante zich, terwijl zij een WW-uitkering ontving, ziek gemeld met een toename van de bekende klachten en een te volgen revalidatietraject. Na verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek heeft het Uwv bij besluit van 12 december 2016 appellante per 30 mei 2016 een loongerelateerde uitkering op grond van de Wet WIA toegekend. Bij besluit van eveneens 12 december 2016 heeft het Uwv de WIA-uitkering van appellante per 13 februari 2017 ingetrokken, omdat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Appellante heeft geen bezwaar gemaakt tegen dit besluit.

1.3. Appellante heeft zich vervolgens op 11 november 2020 en 4 januari 2022 bij het Uwv gemeld met toegenomen psychische klachten met ingang van 2 maart 2020. Na onderzoek door een verzekeringsarts heeft het Uwv bij besluit van 13 januari 2022 geweigerd appellante per 2 maart 2020 een WIA-uitkering toe te kennen, omdat de beperkingen van appellante (uit dezelfde oorzaak) niet zijn toegenomen binnen vijf jaar na de beëindiging van de WIA-uitkering per 13 februari 2017.

1.4. Bij besluit van 28 oktober 2022 (bestreden besluit) heeft het Uwv het hiertegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Hieraan ligt een rapport van 14 september 2022 van een verzekeringsarts bezwaar en beroep ten grondslag.

Uitspraak van de rechtbank

2. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft geoordeeld dat het medisch onderzoek voldoende zorgvuldig is geweest en dat er geen sprake is geweest van speculatie door de (verzekerings)artsen. De rechtbank heeft overwogen dat een verzekeringsarts in beginsel op zijn eigen oordeel mag varen, zodat de stelling dat de (verzekerings)artsen een deskundige zoals een psycholoog of psychiater had(den) moeten raadplegen niet wordt gevolgd. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft geconcludeerd dat wat betreft de ziekte van Crohn, de psychische klachten, de mi-

graine, de tennisselleboog rechts en de fibromyalgie geen sprake is van een toename van beperkingen ten gevolge van een eerdere ziekteoorzaak. De rechtbank kan deze motivering volgen. De rechtbank heeft vastgesteld dat appellante geen medische informatie heeft overgelegd die leidt tot twijfel aan de juistheid van de conclusie van de (verzekerings)artsen. De rechtbank heeft het verzoek om een onafhankelijke deskundige te benoemen afgewezen, omdat zij geen twijfel heeft over de juistheid van de medische beoordeling.

Het standpunt van appellante

3.1. Appellante heeft herhaald dat sprake is geweest van een onzorgvuldig medisch onderzoek. Appellante heeft verder herhaald dat het Uvw ten onrechte de toegenomen beperkingen als gevolg van de migraine niet heeft meegenomen in de beoordeling. Appellante heeft er ook op gewezen dat al in 2016 sprake was van psychische klachten, die ook zijn betrokken bij de beëindiging van de WIA-uitkering, en zij heeft gesteld (mede door te benadrukken dat het door de verzekeringsarts bezwaar en beroep zelf vastgestelde PTSS-achtig beeld slechts een inschatting is) dat de latere psychische beperkingen voortkomen uit dezelfde ziekteoorzaak. Appellante heeft de Raad verzocht om een onafhankelijke deskundige te benoemen.

Het standpunt van het Uvw

3.2. Het Uvw heeft, mede onder verwijzing naar rapporten van 2 mei 2023, 5 januari 2024 en 14 februari 2024 van de verzekeringsarts bezwaar en beroep, bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit.

Onafhankelijke deskundige

3.3.1. De Raad had er behoefte aan nader te worden voorgelicht over de vraag of de psychische beperkingen van appellante per 2 maart 2020 zijn toegenomen ten opzichte van die per 13 februari 2017, en zo ja, of deze per 2 maart 2020 toegenomen beperkingen voortkomen uit dezelfde ziekteoorzaak als op grond waarvan betrokkene tot 13 februari 2017 recht had op een WIA-uitkering. Deze behoefte kwam – kort samengevat – voort uit het feit dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep zich in het rapport van 14 september 2022, zonder dat informatie aanwezig was van de behandelend arts dan wel de huisarts, op het standpunt stelde dat per 2 maart 2020 sprake is van een PTSS-achtig beeld wat volgens deze arts

evident een nieuwe ziekteoorzaak is. Daarom heeft de Raad psychiater Van Nijen (deskundige) als deskundige benoemd. De deskundige heeft op 16 december 2024 een rapport uitgebracht. De deskundige heeft geconcludeerd dat bij appellante sinds einde puberteit/begin adolescentie (dus mogelijk al sinds eind jaren 80) sprake is van een anders gespecificeerde persoonlijkheidsstoornis, met vermijdende, afhankelijke en paranoïde trekken, en sinds 2008 van een somatische symptoomstoornis. Deze stoornissen waren ook aanwezig op de datum in geding van 2 maart 2020. Volgens de deskundige zijn de aard en de ernst van de persoonlijkheidsstoornis in de loop van de jaren ongewijzigd, en zijn de beperkingen daaruit nog immer hetzelfde aanwezig. Voor de somatische symptoomstoornis geldt volgens de deskundige in grote lijnen hetzelfde.

3.3.2. Appellante heeft zich in reactie op het deskundigenrapport op het standpunt gesteld dat uit het rapport van de deskundige blijkt dat de somatische symptoomstoornis geen nieuwe ziekteoorzaak is. Appellante heeft gesteld dat een verzekeringsarts de door de deskundige genoemde beperkingen zal moeten opnemen in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML).

3.3.3. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft er in een rapport van 16 januari 2025 op gewezen dat de deskundige heeft vastgesteld dat de persoonlijkheidsstoornis en de somatische symptoomstoornis door de jaren heen gelijk zijn gebleven en gelijke beperkingen hebben gegeven, zodat geen sprake is geweest van een toename van beperkingen, ook niet per 2 maart 2020.

3.3.4. In reactie op het rapport van 16 januari 2025 heeft appellante zich op het standpunt gesteld dat aan de deskundige moet worden gevraagd of het waarschijnlijk is dat de in 2020 vastgestelde ziekte van Crohn, waarvan het Uvw zelf heeft aangegeven dat deze gevolgen heeft gehad voor de psychische gesteldheid van appellante, de psychische beperkingen van appellante per 2 maart 2020 heeft verergerd.

Het oordeel van de Raad

4.1. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het besluit om geen WIA-uitkering toe te kennen in stand heeft gelaten. Hij doet dat aan de hand van de argumenten die appellante in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet

slaagt. Hierna legt de Raad uit hoe hij tot dit oordeel komt en welke gevolgen dit oordeel heeft.

4.2. Op grond van artikel 57, eerste lid, onderdeel b, onder 1°, van de Wet WIA herleeft het recht op een WGA-uitkering op de dag dat de verzekerde weer gedeeltelijk arbeidsgeschikt is, als hij op de dag daaraan voorafgaand minder dan 35% arbeidsongeschikt was en de gedeeltelijke arbeidsgeschiktheid intreedt binnen vijf jaar na de dag dat het recht op grond van artikel 56 van de wet WIA is geëindigd en voortkomt uit dezelfde oorzaak als op grond waarvan hij eerder recht had op een WGA-uitkering.

4.3. De vraag of sprake is van toegenomen beperkingen gaat vooraf aan de vraag waardoor deze worden veroorzaakt. De beantwoording van de vraag of de beperkingen van appellante op 2 maart 2020 zijn toegenomen moet plaatsvinden aan de hand van een vergelijking tussen de beperkingen, zoals die zijn neergelegd in de FML van 15 november 2016 (van toepassing op de beëindiging van de WIA-uitkering per 13 februari 2017) en de beperkingen die zijn vastgesteld naar aanleiding van de melding toegenomen arbeidsongeschiktheid van appellante met ingang van 2 maart 2020.¹

4.4. Appellante heeft aangevoerd dat sprake was van een onzorgvuldig medisch onderzoek. Onder meer deze stelling is voor de Raad aanleiding geweest over te gaan tot benoeming van een deskundige. Voor zover al sprake was van een onzorgvuldig onderzoek, is dit gebrek geheel door het door de deskundige verrichte onderzoek en het door haar uitgebrachte rapport.

4.5.1. Wat betreft de stelling van appellante dat per 2 maart 2020 sprake is van toegenomen psychische beperkingen wordt als volgt overwogen. Als uitgangspunt geldt dat de bestuursrechter het oordeel van een onafhankelijke, door hem ingeschakelde deskundige volgt indien de door deze deskundige gebezigde motivering hem overtuigend voorkomt. Die situatie doet zich hier voor. Het rapport van de deskundige geeft blijk van een zorgvuldig onderzoek en is inzichtelijk en consistent. De deskundige heeft alle beschikbare medische informatie in de beoordeling betrokken, drie gesprekken gevoerd met appellante, psychiatrisch onderzoek verricht, appellante diverse vragenlijst-

ten laten invullen en bij de huisarts informatie opgevraagd van behandelaars. Er bestaat geen aanleiding om aan de juistheid van het inzichtelijk en overtuigend gemotiveerde standpunt van de deskundige te twijfelen. De deskundige heeft op de haar gestelde vragen duidelijk antwoord gegeven en heeft geconcludeerd dat bij appellante sinds einde puberteit/begin adolescentie sprake is van een anders gespecificeerde persoonlijkheidsstoornis, met vermijdende, afhankelijke en paranoïde trekken, en sinds 2008 van een somatische symptoomstoornis. De deskundige heeft verder geconcludeerd dat deze stoornissen ook aanwezig waren op de datum in geding van 2 maart 2020, dat de aard en de ernst daarvan in de loop van de jaren ongewijzigd is en dat de beperkingen daaruit nog immer hetzelfde aanwezig zijn. De Raad is van oordeel dat daaruit volgt, zoals de verzekeringsarts bezwaar en beroep ook heeft opgemerkt, dat per 2 maart 2020 geen sprake is van toegenomen beperkingen ten opzichte van 13 februari 2017.

4.5.2. Wat appellante in reactie op het deskundigenrapport naar voren heeft gebracht, is onvoldoende om aan de juistheid van de conclusies van de deskundige te twijfelen. De Raad heeft dan ook geen aanleiding gezien, zoals appellante heeft verzocht, de deskundige de nadere vraag voor te leggen of de in 2020 vastgestelde ziekte van Crohn de psychische beperkingen van appellante per 2 maart 2020 heeft verergerd. Daartoe geldt dat de door de Raad aan de deskundige voorgelegde vraagstelling expliciet gericht was op de per 2 maart 2020 bij appellante als ziekte of gebrek aan te merken afwijkingen en daaruit volgende beperkingen. Zoals overwogen in 4.5.1 heeft de deskundige overtuigend gemotiveerd dat bij appellante op 2 maart 2020 sprake was van een anders gespecificeerde persoonlijkheidsstoornis en een somatische symptoomstoornis, waarvan de beperkingen sinds lange tijd hetzelfde zijn. Daaruit volgt reeds dat de deskundige van mening was dat op 2 maart 2020 geen sprake was van andere psychische beperkingen, al dan niet ten gevolge van de in 2020 geconstateerde ziekte van Crohn.

4.6. Appellante heeft ook aangevoerd dat het Uvw ten onrechte de toegenomen beperkingen als gevolg van de migraine niet heeft meegenomen in de beoordeling. Uit 4.3 blijkt dat de vraag of de beperkingen van appellante op 2 maart 2020 zijn toegenomen moet plaatsvinden aan de hand van een vergelijking tussen de beperkingen, zoals die

1 Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 31 mei 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:1683.

zijn neergelegd in de FML van 15 november 2016 en de beperkingen die zijn vastgesteld naar aanleiding van de melding toegenomen arbeidsongeschiktheid van appellante met ingang van 2 maart 2020. Niet in geschil is dat in de FML van 15 november 2016 geen beperkingen in verband met migraine zijn opgenomen. Reeds daarom kan per 2 maart 2020 geen sprake zijn van toegenomen beperkingen in de zin van het in dit geval van toepassing zijnde artikel 57, eerste lid, onderdeel b, onder 1°, van de Wet WIA.

4.7. Gelet op de conclusie dat geen sprake is van toename van de medische beperkingen die ten grondslag hebben gelegen aan de eerdere beoordeling, wordt niet toegekomen aan beoordeling van de arbeidskundige aspecten.

Conclusie en gevolgen

5. Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de weigering appellante een WIA-uitkering toe te kennen in stand blijft.

6. Appellante krijgt daarom geen vergoeding voor haar proceskosten. Zij krijgt ook het betaalde griffierecht niet terug.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

Toegenomen arbeidsongeschiktheid: meer dan alleen de FML

1. Toegenomen arbeidsongeschiktheid bij een medische situatie waarin verschillende aandoeningen een rol spelen, is altijd lastig. Vanaf wanneer is welke aandoening aanwezig en welke invloed hebben die aandoeningen op elkaars ontstaan en beloop?

En vooral: met welke aandoeningen was het UWV bij de laatste beoordeling van de arbeidsongeschiktheid bekend en met welke aandoeningen is bij het vaststellen van de belastbaarheid op welke wijze rekening gehouden?

En vervolgens: hoe stel je vast of de arbeidsongeschiktheid is toegenomen en of die toename voortkomt uit 'dezelfde ziekteoorzaak'? Op dit punt slaat de CRvB in de hier opgenomen uitspraak de plank volkomen mis.

2. In r.o. 4.6 overweegt de CRvB:

"Uit 4.3 blijkt dat de vraag of de beperkingen van appellante op 2 maart 2020 zijn toegenomen moet plaatsvinden aan de hand van een vergelijking tussen de beperkingen, zoals die zijn neergelegd in de FML van 15 november 2016 en de beperkingen die zijn vastgesteld naar aanleiding van de melding toegenomen arbeidsongeschiktheid van appellante met ingang van 2 maart 2020. Niet in geschil is dat in de FML van 15 november 2016 *geen beperkingen* in verband met migraine zijn opgenomen. *Reeds daarom* kan per 2 maart 2020 geen sprake zijn van toegenomen beperkingen in de zin van het in dit geval van toepassing zijnde artikel 57, eerste lid, onderdeel b, onder 1°, van de Wet WIA." (cursivering EvdB).

3. De misser zit in het "reeds daarom". Want in r.o. 4.4 van zijn tussenuitspraak van 26 maart 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:690, «USZ» 2021/173, overweegt de CRvB juist dat

"(d)e omstandigheid dat bij de WIA-beoordeling per 29 augustus 2014 *geen beperkingen* voor het psychische functioneren van appellant zijn vastgesteld, (...) *niet toereikend* (is) voor de conclusie dat de toegenomen psychische beperkingen voortvloeien uit een andere ziekteoorzaak. Uit vaste rechtspraak van de Raad volgt dat bij een toename van beperkingen uit dezelfde ziekteoorzaak het *veelal* zal gaan om een toename van de *destijds in een eerdere FML opgenomen* beperkingen, maar dat het *ook mogelijk* is dat een dergelijke toename ertoe leidt dat beperkingen worden aangenomen in een rubriek waarin *destijds geen* beperkingen zijn aangenomen, mits deze nieuwe beperkingen voortkomen uit dezelfde ziekteoorzaak als de eerder vastgestelde beperkingen" (cursivering EvdB).¹

En in r.o. 5.3.1 en 5.3.2 van zijn uitspraak van 29 maart 2023, ECLI:NL:CRVB:2023:572, werkt de CRvB dat nog iets verder uit:

"5.3.1. Uit artikel 55 van de Wet WIA vloeit voort dat voor beoordeling van de vraag of sprake is van toegenomen arbeidsongeschiktheid per 1 september 2016 een *vergelijking* moet worden gemaakt tussen de per 1 september 2016 bestaande *arbeidsongeschiktheid* en die ten tijde van de datum waarop de WIA-uitkering in 2015 is geweigerd.

1 Zie voor de einduitspraak in die zaak CRvB 5 oktober 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:2172, «USZ» 2022/306.

5.3.2. Indien dit tot de conclusie leidt dat sprake is van *toegenomen* arbeidsongeschiktheid zal voor de vraag of die toename voortvloeit uit dezelfde oorzaak een *vergelijking* moeten worden gemaakt met de medische *beperkingen* voorafgaand aan de weigering met ingang van 13 januari 2015. Het gaat dan om de arbeidsongeschiktheid op grond waarvan de wachttijd is volgemaakt. *In zijn algemeenheid* zal het bij een beoordeling zoals hier aan de orde is kunnen gaan om een toename van *in een eerdere FML opgenomen* beperkingen (wanneer een FML is vastgesteld gedurende de wachttijd) maar *ook is mogelijk* dat een dergelijke toename ertoe leidt dat beperkingen worden aangenomen in een rubriek waarin *eerder geen* beperkingen zijn aangenomen. Daarbij kunnen *verzekeringsgeneeskundige rapporten* die in het kader van een *eerdere beoordeling* zijn opgesteld ook aanknopingspunten bieden voor de conclusie dat klachten *eerder hebben bestaan*” (cursivering EvdB).

4. In plaats van te stellen dat reeds uit het feit dat in de FML van 15 november 2016 geen beperkingen in verband met migraine zijn opgenomen, waaruit volgt dat er dus geen sprake kan zijn van *toegenomen* beperkingen, had de CRvB moeten onderzoeken of in de verzekeringsgeneeskundige rapporten die bij de eerdere beoordelingen zijn opgesteld aanknopingspunten zijn te vinden dat de migraineklachten toen ook al hebben bestaan. Bijvoorbeeld doordat in die rapporten melding wordt gemaakt van het bestaan van (ernstige) hoofdpijnklachten.

5. Gezien de discrepantie van deze uitspraak met de vaste rechtspraak houd ik het er maar op dat het “reeds daarom” in deze uitspraak een mislag is.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

203

Appellante heeft met zijn werkzaamheden direct dan wel indirect voordeel gehad zodat sprake is van inkomen als bedoeld in art. 61 lid 1 Wet WIA

Centrale Raad van Beroep
28 mei 2025, nr. 23/2877 WIA-T,
ECLI:NL:CRVB:2025:833
(Rijnbeek, Hilhorst-Hagen, Van der Velde)

Inkomen. Direct of indirect voordeel.

[Wet WIA art. 27, 61, 76, 77]

Appellant was aangetroffen in bedrijfskleding in de winkel van zijn echtgenote, waarna het UWV onderzoek heeft verricht en de WIA-uitkering heeft herzien en teruggevorderd. Appellant had de werkzaamheden bij het UWV moeten melden. Door schending van de inlichtingenverplichting is de uitkering van appellant te hoog vastgesteld. De door appellant verrichte werkzaamheden dienen, gelet op de aard ervan, te worden aangemerkt als werkzaamheden die op geld waardeerbaar zijn en waarmee het behalen van geldelijk voordeel werd beoogd of volgens de in het maatschappelijk verkeer geldende normen redelijkerwijs kon worden verwacht. Omdat appellant de werkzaamheden verrichtte in en ten behoeve van de winkel van zijn echtgenote, is aannemelijk dat niet alleen zijn echtgenote maar ook appellant daarmee direct dan wel indirect voordeel hebben gehad dat als inkomen zoals bedoeld in art. 61 lid 1 Wet WIA kan worden aangemerkt. Omdat de laatste waarneming van de inspecteur plaatsvond op 10 augustus 2020 kan de herziening en terugvordering niet zien op de periode na deze datum. Het UWV wordt opgedragen het gebrek te herstellen.

Tussenuitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 31 augustus 2023, 22/3407 (aangevallen uitspraak),
tussen:

[appellant] te [woonplaats] (appellant)
de raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV)